

Diavolul mut

Întorcându-se la discipoli, a văzut o mare mulțime în jurul lor și cărturari care discutau cu ei

19.04.2012

Prietenii

Întorcându-se la discipoli, a văzut o mare mulțime în jurul lor și cărturari care discutau cu ei. Îndată ce mulțimea l-a văzut, a rămas uimită și a alergat să-l întâmpine. Iar el i-a întrebat: "Despre ce discutați cu ei?" Atunci, unul din mulțime i-a răspuns:

"Învățătorule, l-am adus la tine pe fiul meu care are un duh mut. Ori de câte ori îl ia în stăpânire, îl trânteste la pământ, iar el face spume, scrâșnește din dinți și înțepenește. Am spus discipolilor tăi să-l alunge, dar nu au putut". Atunci el le-a răspuns: "O, generație necredincioasă, până când voi mai fi cu voi? Până când vă voi mai suporta? Aduceți-l la mine!" L-au adus la el și, când duhul l-a văzut, îndată l-a scuturat [pe tânăr] și, căzând la pământ, se zvârcolea, făcând spume. [Isus] l-a întrebat pe tatăl lui: "De cât timp se întâmplă aceasta?" El i-a zis: "Din copilărie. De multe ori l-a aruncat chiar și în foc și în apă ca să-l facă să piară. Însă, dacă poți, îndură-te de noi și ajută-ne!" Isus i-a spus: "«Dacă poți?» Toate sunt posibile pentru cel care crede". Tatăl copilului a strigat îndată: "Cred. Vino în ajutorul necredinței mele!" Văzând Isus că se adună mulțimea, i-a poruncit duhului necurat, spunându-i: "Duh mut și surd, eu îți poruncesc: ieși

din el și să nu mai intri niciodată în el". Strigând și scuturându-l puternic, a ieșit, iar el a devenit ca un mort, încât cei mai mulți spuneau că a murit. Însă Isus, prinzându-l de mână, l-a ridicat, iar el a stat în picioare. După ce a intrat în casă, discipolii l-au întrebat aparte: "De ce noi nu am putut să-l alungăm?" El le-a spus: "Acest soi [de diavol] nu poate fi scos cu nimic în afară de rugăciune". (Mc 9, 14-29)

„Nu trebuie să ne îndepărtăm de Dumnezeu, pentru că descoperim slăbiciunile noastre; trebuie să atacăm mizeriile, tocmai pentru că Dumnezeu are încredere în noi.

Cum vom reuși să depășim aceste meschinării? Insist, datorită importanței sale capitale: cu umilință și cu sinceritate în călăuzirea spirituală și în sacramentul Penitenței. Mergeți la cei care vă călăuzesc sufletele cu inima deschisă;

nu o închideți, pentru că, dacă se amestecă demonul mut, acesta este greu de scos.

Iertați-mi cicăleala, dar consider că este absolut necesar să se întipărească cu litere de foc în mințile voastre că umilința și – consecința sa imediată – sinceritatea atrag în lanț celelalte mijloace, și se arată drept ceva pe care se fundamentează eficiența în vederea victoriei. Dacă demonul mut se introduce într-un suflet, îl duce cu totul pierzaniei; în schimb, dacă este aruncat afară imediat, totul iese bine, suntem fericiți, viața merge drept: să fim mereu sălbatic de sinceri, dar cu o prudentă educație.

Vreau să fie clar acest lucru; pe mine nu mă preocupă atât inima și carnea, cât mândria. Umili. Când credeți că aveți toată dreptatea, nu aveți dreptate deloc. Mergeți la îndrumarea spirituală cu sufletul

deschis; nu îl închideți, pentru că – repet – se amestecă demonul mut, care este greu de scos.

Amintiți-vă de acel biet demonizat, pe care nu au reușit să îl elibereze discipolii; doar Domnul i-a obținut libertatea, cu rugăciune și post. Cu acea ocazie, a făcut Învățătorul trei miracole: primul, a făcut ca omul să audă: pentru că, atunci când ne domină demonul mut, sufletul nu vrea să audă; al doilea – să vorbească; și al treilea – să plece diavolul.

Povestiți la început ce ați dori să nu se știe. Jos demonul mut! Dintr-o problemă mărunță, dându-i ocol, faceți un bulgăre mare, cum se întâmplă cu bulgării de zăpadă, și vă închideți în el. De ce? Deschideți-vă sufletul! Și vă garantez fericirea, care este fidelitate față de drumul creștin, dacă sunteți sinceri. Claritate, simplitate: sunt dispoziții absolut

necesare; trebuie să deschidem sufletul pe deplin, astfel încât să intre soarele lui Dumnezeu și caritatea iubirii.

Pentru a ne îndepărta de sinceritatea totală nu este nevoie mereu de o motivație tulbure; uneori, este suficientă o eroare de conștiință. Unele persoane și-au format – deformat – conștiința astfel încât muțenia lor, lipsa lor de sensibilitate, li se pare un lucru corect: cred că este bine să taci. Se întâmplă asta inclusiv cu suflete care au primit o excelentă pregătire, care cunosc lucrurile lui Dumnezeu; poate de aceea găsesc motive pentru a se convinge că este bine să taci. Dar se înșală. Sinceritatea este necesară mereu; nu încap scuze, chiar dacă par bune”.

Prietenii lui Dumnezeu, 187-189

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
diavolul-mut/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/diavolul-mut/) (05.08.2025)